

Wystawa czasowa *(Nie)Umarła klasa*, Cricoteka, Kraków 2025,
fot. Bartłomiej Jan Sowa

Spis treści

DWA TEATRY: WPROWADZENIE (7)

KANTOR: CIAŁO (27)

1. Rekonstrukcje wizji cielesności i tańca w przedwojennym Krakowie i teatrze Cricot (29)

2. Modyfikacje ciała w spektaklach Kantora (52)

Nieobecność figury ludzkiej (52) | Od aktora powiększonego o kostium do aktora powiększonego o przedmiot (67) | Bio-obiekt (73) | Manekin i figura woskowa (85) | Groteskowe ciała Kantora – ciało stojące się. O metamorfozach ciał w teatrze Kantora (89)

3. Odzyskiwanie ciała realnego (97)

Ludzie-atrapy, ciała czy jednak mięso? (105) | Nagość jako konstrukt realnego ciała (114) | „[...] w tańcu z umarłymi – żywymi, w kłinczu z tworzywem i substancjami” (117)

4. Archiwum ciała (127)

Rytm jest powrotem (Niemożliwego)? (133) | Teatr Śmierci jako archiwum koncepcji Tadeusza Kantora (159)

PINA BAUSCH: PAMIĘĆ (171)

1. Ciało jako nośnik pamięci. Zapamiętane konstrukty cielesności w spektaklach Piny Bausch (173)

Porządek partytury, konwencji i technik poruszania ciałem a porządek indywidualnej ekspresji pamięci (179) | Od tworzenia do rozpadu konstrukt „ciała niewiarygodnego” (182) | Pomiędzy technikami codziennymi a pozacodziennymi (ciało społeczne a ciało polityczne) (193)

2. Pamięć osobista jako materiał do tworzenia. O metodzie pracy Piny Bausch (209)

3. Pamięć miejsca (227)

Etiologia samotności w *Café Müller* i *Kontakthof* (231)

4. Pamięć miast (239)

5. Powojenna pamięć. Trauma i zapomnienie (245)

6. Teatr śmierci Piny Bausch (261)

ZAKOŃCZENIE: ŚMIERĆ (ORFEUSZ) (279)

Bibliografia (297)

Nota bibliograficzna (311)

Streszczenie (313)

Summary (315)

Nefés, choreografia Pina Bausch, Tanztheater Wuppertal Pina Bausch,
pokaz w ramach festiwalu „Świat miejscem prawdy”, Wrocław 2009,
fot. Janusz Matuszewski

